

АТОМНИК АУ України

№7 (377) 14 лютого 2008 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ

ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

ЦЕНТРАЛЬНОМУ ФІЗКУЛЬТУРНО-СПОРТИВНОМУ КЛУБУ «АТОМ УКРАЇНИ» — 15 РОКІВ

МАСОВІСТЬ. ЗДОРОВ'Я. ВОЛЯ ДО ПЕРЕМОГ

Основні пріоритети ЦФСК «Атом України»

П'ятнадцять років від дня заснування відзначив наприкінці минулого тижня центральний фізкультурно-спортивний клуб Профспілки працівників атомної енергетики та промисловості України «Атом України».

На урочистості з цієї нагоди зібралися профспілкові активісти, видатні спортсмени, їхні тренери, організатори та ветерани фізкультурного руху. Серед запрошених — представники Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту, Федерації профспілок України, фізкультурно-спортивного товариства «Україна».

Відкрив святкове зібрання Голова Атомпрофспілки Валерій Матов. Зі звітною доповіддю виступив заступник Голови Атомпрофспілки, голова ЦФСК «Атом України» Василь Струк (промова друкуються нижче).

Насамкінець цього урочистого дня спортсмени і тренери, профактивісти та профорганізатори, колективи фізкультурно-спортивної сфери Атомпрофспілки були удостоєні відзнаками Мінмолодьспорту України, Федерації профспілок України, ФСТ «Україна» та Атомпрофспілки (постанову про нагородження буде опубліковано).

Із промови заступника Голови Атомпрофспілки, голови ЦФСК «Атом України» Василя СТРУКА

Шановні учасники зібрання! Фізкультурно-масова та спортивна сфера завжди була невід'ємною складовою діяльності первинних, об'єднаних профспілкових організацій, посідала чільне місце в роботі Атомпрофспілки, загалом, виступала вагомим чинником зміцнення здоров'я працівників, відновлення їхніх фізичних сил, продовження їхнього активного довголіття.

Сьогодні у нашого спортивного клубу, який об'єднує фізкультурників та спортсменів підприємств атомної енергетики та промисловості України, важлива дата, — п'ятнадцять років від дня заснування. Це добрий привід — відвідувати про проведену роботу та намітити шляхи подальшого розвитку ЦФСК «Атом України».

Зміна відносин та форм власності, після розпаду Радянського Союзу, стрімкий спад виробництва, глибока фінансова криза — все це призвело, в перші роки розбудови незалежної України, до згорання фізкультурної та

спортивної роботи у виробничій сфері. Профспілки тоді також переживали скрутні часи і фінансувати фізичну культуру в повному обсязі були не спроможні.

Але, попри це, Президія створеної 23 січня 1992 року Профспілки працівників атомної енергетики та промисловості України вже через місяць приймає рішення про організацію фізкультурно-спортивної роботи атомників.

Профспілкові та господарські керівники атомної галузі навіть у ті важкі часи добре розуміли, що фізична культура та спорт — це реальні союзники тих, хто працює. Помічники в їхніх трудових буднях та турботах. Працівник, який веде здоровий спосіб життя, а це той, хто займається, передусім, спортом, і на робочому місці відзначається надійністю та зібраністю. Така людина легше переносить навантаження, зрештою, рідше хворіє.

Ще один аспект. Більшість підприємств атомної енергетики та промис-

ловості країни розташовані в невеличких містах-супутниках. І тут постає ще одна проблема — організація дозвілля працівників та членів їхніх сімей.

У місті Дніпродзержинськ 23 липня 1992 року відбулася установча конференція, яка й створила фізкультурну організацію під назвою «Атом України».

За це ми насамперед удячні колишньому Голові Атомпрофспілки О. Юркіну, працівникам апарату — В. Ідельсону та Б. Волошину, керівникам профспілкових комітетів: О. Личу, О. Пономаренку, М. Чернову, В. Матову, В. Рачку, Г. Сухині, В. Дьякову, В. Добровольському; фізкультурним працівникам — В. Шапошнику, О. Луньову, О. Климову, В. Степанову, М. Гопкалово, В. Шильку, Л. Самсонові, Ю. Багрію, В. Ковальову та іншим. А першим головою «Атом України» було обрано досвідченого фахівця — Віктора Шапошника.

З перших кроків існування організації отримала моральну та фінансову підтримку роботодавців та керівників профспілкових організацій, які всіляко сприяли створенню громадської фізкультурно-спортивної організації.

(Продовження на 2-й стор.)

У сфері впливу Атомпрофспілки перебувають підприємства Мінпаливенерго, МНС, Мінохорони природи, Мінпромполітики України тощо. <http://www.atomprofspilka.info>

Є АТОМПРОФСІЛКА — Є НОВИНИ

Електронна версія «Атомника України»

Шановні читачі, з початку 2008 року галузева профспілкова газета «Атомник України» щотижня розміщується у форматі PDF (ПДФ) на веб-порталі Професійної спілки працівників атомної енергетики та промисловості України www.atomprofspilka.info.

Якщо у вас є ділові пропозиції або побажання щодо оформлення та змісту наших публікацій, ви можете скористатися формою зворотнього зв'язку на нашому сайті.

ЗОНА ВІДЧУЖЕННЯ: ДЕРЖАВНІ СОЦІАЛЬНІ СТАНДАРТИ І ГАРАНТІЇ?

Профспілка боротиметься за доплати через трудовий спір

Представник Профспілки працівників атомної енергетики та промисловості України — голова Ради голів профкомів Чорнобильської об'єднаної організації профспілки Микола Тетерін, тримаючи в руках товстеньку теку, в якій листування з різними інстанціями, оцінює її в один мільярд гривень. За його словами, таку суму коштів не одержали працівники зони відчуження як доплату за роботу на радіоактивно забрудненій території.

Стаття 39 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» від 28 лютого 1991 року регламентує доплату працюючим на радіоактивно забруднених територіях і визначає її розмір: у зоні безумовного (обов'язкового) відселення — 3, у зоні добровільного гарантованого відселення — 2, у зоні посиленого радіологічного контролю — однієї мінімальної заробітної плати. Четверта частина статті 39 названого вище закону передбачає, що доплата регулюється постановами Кабінету Міністрів України.

У 2003—2005 роках доплату було встановлено постановою Кабінету Міністрів від 29 січня 2003 року №137 «Про доплати і компенсації особам, які працюють у зоні відчуження і зоні безумовного (обов'язкового) відселення після повного відселення жителів» у 9-кратному розмірі доплати, встановленої для працюючих у зоні безумовного (обов'язкового) відселення, а саме — 118,8 грн. Фактично ж доплата за роботу на радіоактивно забруднених територіях регулювалася постановою Кабінету Міністрів України від 26 липня 1996 року №836 «Про компенсаційні виплати особам, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» і становила відповідно до перелічених вище зон — 13,2 грн., 10,5 грн., 5,2 гривні.

Розбіжності у визначенні розміру доплати за роботу в зоні відчуження призвели до численних звернень працівників до судових органів щодо відшкодування різниці між фактично нарахованими доплатами та такими, що передбачені чорнобильським законом. Тим часом розмір мінімальної заробітної плати щоразу збільшувався — з січня 2003 року із 185 гривень до 332 гривень (з вересня 2005 року). Закони, що приймалися стосовно мінімального розміру мінімальної заробітної плати про державні бюджети у 2003—2005 роках, не містили будь-яких обмежень щодо застосування розміру мінімальної заробітної плати

з метою реалізації статті 39 базового чорнобильського закону.

Відповіді на одні й ті ж запитання профспілки щодо розміру доплат, що направлялися в різні інстанції, суперечили одна одній. Питання розміру доплат працівникам Чорнобильської зони залишаються нерозв'язаними.

Суть справи чітко викладено в листі, адресованому Голові Верховної Ради України, Прем'єр-міністру України, Голові Верховного Суду України, Генеральному прокурору України, міністру з питань надзвичайних ситуацій, міністру праці та соціальної політики України, Голові Професійної спілки працівників атомної енергетики та промисловості України ще в червні 2007 року. Але жодна інстанція не розбралася по суті звернення. За підрахунками, кожному з трьох з половини тисяч працюючих у зоні відчуження з січня 2003 року потрібно сплатити додатково від 240 до 340 тисяч гривень. Разом це становить більше одного мільярда гривень.

Теку, яка, за словами Миколи Тетеріна, коштує саме стільки, він демонстрував наприкінці минулого тижня (8 лютого 2008 року) на прес-конференції в інформагентстві УНІАН, привертаючи увагу журналістів до проблеми працівників Чорнобильської зони. Нині в судах більше сотні справ.

Окрім суди задовольняють позови, більшість — відмовляють. Суд Житомирської області та районні м. Києва ухвалили рішення про стягнення з державного підприємства «Чорнобильсервіс» на користь шести працівників понад два мільйони гривень.

Микола Тетерін вважає, що причиною прийняття протилежних рішень судами є відсутність роз'яснень Верховного Суду України щодо правильного й одного застосування законодавства про регулювання доплат за роботу на радіоактивно забрудненій території. (Закінчення на 2-й стор.)

МАСОВІСТЬ. ЗДОРОВ'Я. ВОЛЯ ДО ПЕРЕМОГ

Основні пріоритети ЦФСК «Атом України»

(Продовження.
Початок на 1-й стор.)

Передусім, за допомогою господарських керівників — директорів підприємств і організацій, незважаючи на економічні труднощі, в галузі вдалося зберегти дві головні складові фізкультурного руху — кадри та матеріальну базу для занять фізичною культурою та спортом.

Матеріальна база сьогодні — це 6 стадіонів, 9 плавальних басейнів, 20 спортивних залів, 3 стрілецьких тири, два яхт-клуби, кінно-спортивна база, 50 оздоровчих центрів та понад 100 спортивних майданчиків.

Більшість споруд перебувають у відмінному технічному та санітарному стані; часно ремонтуються і працюють на повну силу.

Мало того, матеріальна база щорік покращується та поповнюється новими

спортивними спорудами. В серпні 2003 року на Южно-Українській АЕС відкрито сучасний фізкультурно-оздоровчий центр. Такий комплекс введено в дію на Рівненській АЕС.

Комплекс новітніх спортивних майданчиків, розташований у парку відпочинку «Перемога», споруджено на Запорізькій АЕС.

Капітально відремонтовано стадіони в містах Нетішин, Кузнецовськ, Жовті Води. Після п'ятирічного простою почав працювати плавальний басейн на Східному ГЗК.

Друга складова. За п'ятнадцять років вдалося не тільки зберегти наявні фізкультурні кадри, а й поповнити їх, здебільшого молодими фахівцями.

Нині в наших організаціях працює понад 250 штатних фізкультурних працівників, серед яких двоє — заслужені працівники фізичної культури та спорту України, 11 осіб — заслужені тренери України, більш як 150 тренерів з видів спорту та ще понад 200 громадських тренерів та інструкторів з видів спорту.

Про фаховий рівень наших тренерів говорить той факт, що багатьох з них запрошують до роботи зі збірними командами країни. Так, Валерій Штурбабін тренує основний склад жіночої збірної команди країни з фехтування на шаблях; Геннадій Горохов та Сергій Рижук — тренери молодіжних команд країни з самбо та пауерліфтингу.

Кілька років тренував збірну команду країни з поліатлону Сергій Яценко.

Спортивний світ добре знає ім'я, на жаль, покійного, Володимира Романовича Манзулі.

Висококваліфікованих спортсменів готують Микола Шинкар (РАЕС), Віктор Діброва (ЗАЕС), Дмитро Свинтицький, Антоніна Дьяченко, Олександр Єфремов (ЮАЕС), Анатолій Грушин, Василь Мазуров (ХАЕС), Юрій Каленський (ЧАЕС), Віктор Попов та Віктор Лисенюк, Євген Шутенко (СхідГЗК).

Нашим провідним тренерам зростає гідна зміна. Це, насамперед, молоді тренери: Юлія Мохова та Юрій Рожков (ЗАЕС), Микола Борець та Сергій Ярохович (ЮАЕС), Сергій Якубишин, Олександр Савчук, Олександр Кравченко (РАЕС) та інші. Їхня копійка робота вже приносить свої плоди.

Ще одна приємна кадрова подія. З подачі профспілкового комітету ДП «СхідГЗК» торік на комбінаті до штатного розпису було введено п'ять посад інструкторів-методистів.

Матеріальна база, тренерський потенціал, фінансова підтримка роботодавця дозволяють не тільки залучати до занять фізичною культурою та спортом дорослих і дітей, а й готувати на місцях спортсменів високої кваліфікації — майстрів спорту міжнародного класу, майстрів спорту України, переможців у світових, європейських та Всеукраїнських змаганнях.

За п'ятнадцять років у наших фізкультурних організаціях виховано: 5 заслужених майстрів спорту, 32 майстри спорту міжнародного класу та понад 120 майстрів спорту України.

Більш як 150 разів спортивні вихованці Атомпрофспілки піднімалися на п'єдестал пошани на світових та європейських чемпіонатах і першостях.

За період незалежності України жодні Олімпійські ігри не проходили без участі в них спортсменів-атомників. У 1996 році, в Атланті — дніпродзержинець Денис Загородній; у 2000-му, в Сіднеї — енергодарці брати Валерій та Володимир Сидоренки, один із них 2008 року вже вшосте підтвердив звання чемпіона серед професійних боксерів світу; 2004-го, в Афінах — нетішинці Дарина Недашківська, Олег Штурбабін та атлет з Кузнецовська — Анатолій Мушик.

Переконаний, що і в наступній Олімпіаді будуть гідно представлені вихованці Атомпрофспілки, адже нині на участь у стартах

у Пекіні реально претендують сім наших спортсменів — фехтувальники Олег Штурбабін, Дмитро Бойко, Галина Пундик (усі — ХАЕС), важкоатлет Анатолій Мушик (РАЕС), пловчиха Ганна Дзеркал (ЮАЕС), легкоатлет Олександр Ситковський (СхідГЗК), а в паралімпійській олімпіаді — пауерліфтингістка Раїса Топоркова (м. Енергодар).

У п'яти дитячо-юнацьких спортивних школах, до речі, всі вони фінансуються за рахунок роботодавця, опановують ази спорту та удосконалюють спортивну майстерність понад 3256 дітей та підлітків.

Показово в цьому напрямі є Комплексна дитячо-юнацька спортивна школа профспілкової організації Хмельницької АЕС (голова профспілкового комітету — Володимир Гук, директор школи — Валерій Кравчук). Під керівництвом 21 тренера в школі навчається понад 1000 дітей.

Тільки за останні чотири роки в школі виховано 5 заслужених майстрів спорту, 13 майстрів спорту міжнародного класу, 38 майстрів спорту України.

Багатьох вихованців школи, таких, як фехтувальники — Олег Штурбабін, Галина Пундик, Дмитро Бойко; пауерліфтингісти — сестри Олена та Оксана Дмитруки, Олександр Кутчер, Аркадій Бухтійчук; самбісти — Юрій Пилипчук, Дмитро Бабійчук, Руслан Задворний, Іван Васильчик; боксер Артем Фатуєв; колишній гравець київського «Динамо» Володимир Косовський та інших, добре знають далеко за межами 30-тисячного Нетішина. 14 вихованців школи входять до складу збірних національних та молодіжних команд України.

(Закінчення на 4-й стор.)

Профспілка боротиметься за доплати через трудовий спір

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.)

На думку працівників, розміри доплат не відповідають нормам, що встановлені Законом України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», а використання підзаконних актів — постанови Кабінету Міністрів України — надцятирічної давності — щодо рівня доплат є неправомірним і суперечить законодавству. Дія статті 39 Закону в 2003—2005 роках у держбюджеті не призупинялась. А призупинення чинності цієї статті на 2007 рік щодо доплат Конституційний Суд своїм рішенням 9 липня 2007 року визнав незаконним, тобто право на визначені розміри доплат є.

Неврегульованість питання щодо доплат за роботу в Чорнобильській зоні спричиняє низку негативних явищ.

Виплачуючи за рішенням судів окремим працівникам кошти недодаєних доплат, підприємства, що ведуть роботи в Чорнобильській зоні, стають банкрутами. В результаті їх діяльність може повністю зупинитися.

Профспілка порушувала питання щодо виділення в державному бюджеті на 2007 і 2008 роки відповідних сум на доплати, але до цього ніхто не прислухався.

Міністерство праці і соціальної політики у своїй відповіді наголошує, що «витрати, пов'язані з соціальним захистом громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, визначалися в обсягах, виходячи з реальних фінансових ресурсів державного бюджету та з огляду на те, що більшість інших видатків державного бюджету мали таку соціальну направленість... Рішення Конституційного Суду України від 9.07.2007 року ... не надає законодавчого права для застосування показника мінімальної заробітної плати, визначеного відповідно до статті 3 Закону України «Про оплату праці» у розмірах відповідно до статті 76 Закону України «Про Державний бюджет України на 2007 рік», розрахунковою

величиною для визначення розмірів компенсацій і допомог, передбачених Законом України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи».

Це, по суті, відписка, а не вирішення питання. Тим часом, Микола Тетерін наводить істотні аргументи щодо необхідності розв'язання проблеми. Заробітна плата працівників зони ЧАЕС за останні роки зросла тільки на 12 відсотків, що набагато менше від загальнонаціонального рівня. Зменшення заробітних спричиняє відплив робочої сили. Сьогодні тарифна частина заробітку в зоні нижча від заробітної плати в промисловості. Робота в зоні відчуження перестала бути привабливою. Може трапитися так, що в зоні відчуження не буде кому виконувати необхідну роботу з ліквідації наслідків катастрофи.

Чорнобильська об'єднана організація Профспілки працівників атомної енергетики та промисловості України, базуючись на неможливості вирішити проблему доплат, розпочинає процес колективного трудового спору з Міністерством праці і соціальної політики як органом, що є головним розпорядником коштів Державного бюджету України з відповідної програми.

Петро ВАСИЛЕНКО

На знімку: Микола ТЕТЕРІН під час прес-конференції в УНІАН

ПРОЕКТ СПОРУДЖЕННЯ ЦСВЯП: ПУБЛІЧНІ ЗАХОДИ ДП НАЕК «ЕНЕРГОАТОМ»

На раду з громадою

План дій зі спорудження централізованого сховища відпрацьованого ядерного палива (ЦСВЯП) реакторів ВВЕР трьох діючих АЕС України вступив у чергову фазу реалізації цього проекту. Брифінгом віце-президента Компанії Володимира Броннікова, що відбувся днями за участю вітчизняних, російських та білоруських журналістів, розпочато процес консультацій з громадськістю з питань будівництва ефективного, екологічно, економічно та політично доцільного об'єкта зберігання ВЯП.

Відомо, що нині ВЯП вивозиться на переробку до Росії, затим воно повертається в Україну (де було утворено) для захоронення відповідно до міжнародної Об'єднаної конвенції про безпеку поводження з ВЯП та радіоактивними відходами. «Енергоатом» витрачає на такі

послуги Росії, вартість яких постійно зростає, кілька мільярдів доларів щорічно. Відтоді, як у 2001 році було задіяно вітчизняне «сухе» сховище ВЯП на Запорізькій АЕС, Україна щороку заощаджує близько 40 млн. дол.

Тому на державному рівні було вирішено побудувати національне сховище ВЯП для решти українських АЕС. Наприкінці грудня 2005 року «Енергоатомом» через відкриті тендерні процедури, що широко й досить тривалий період були продискусовані, підписано контракт на проектування і спорудження ЦСВЯП американською компанією «Holtec International». Запропонована система зберігання ВЯП у гелієвому середовищі розрахована на 100 і більше років, застосовується в усьому світі. Причому без втручання людини.

Сьогодні, за словами В. Броннікова, технічно-економіч-

не обґрунтування (ТЕО) проекту завершується. Перед тим, як передати ТЕО уряду, на державній експертизи, Компанія має провести консультації з громадськістю. З цієї метою організовано два постійно діючі центри: у Києві — на базі Державного науково-інженерного центру систем контролю та аварійного реагування (ДНІЦСКАР) та у м. Славутич Київської обл. Одним із найприйнятніших, на думку вчених і спеціалістів, радіаційно безпечних і економічно вигідних варіантів щодо розташування ЦСВЯП буде зона відчуження Чорнобильської АЕС, яка ще багато років залишатиметься зоною «абсолютного відселення». До речі, ТЕО передбачає кілька майданчиків для зведення сховища.

Загалом розроблено об'ємний план громадських слухань щодо зведення ЦСВЯП, зазначив директор ДНІЦСКАР, доктор технічних наук Людвіг Литвинський, зокрема, буде проведено «круглі столи», публічні обговорення цього питання за участю всіх бажаючих, має відбуватися місцевий референдум та отримання дозволу органу самоврядування. Тільки після цього весь вищевказаний пакет документів передається до Верховної Ради України для ухвалення відповідного закону.

Усі «рухи» у напрямі створення ЦСВЯП постійно перебувають у полі зору Держатомрегулювання, який надаватиме дозвіл (ліцензію) на будівництво сховища, що планується розпочати у 2009 році.

На знімку (зліва праворуч): під час брифінгу — директор ДНІЦСКАР Людвіг ЛИТВИНСЬКИЙ, віце-президент ДП НАЕК «Енергоатом» Володимир БРОННІКОВ, директор дирекції з нових проектів «Енергоатома» Олександр РИБЧУК та директор департаменту нових проектів НАЕК Віктор МЕДУН

ПОВІДОМЛЯЄ ДП НАЕК «ЕНЕРГОАТОМ»

У січні 2008 року українські АЕС перевиконали планове завдання з виробництва електроенергії

За оперативними даними, АЕС виробили 8 млрд. 883 млн. кВт/год., що становить 102,1% від

АЕС	Планове завдання, млн. кВт/год.	Вироблено, млн. кВт/год.	Виконання планового завдання, %
ЗАЕС	3850	3934,8	102,2
РАЕС	1904	1922,4	101,0
ЮАЕС	2205,3	2277,2	103,3
ХАЕС	737	748,7	101,6
НАЕК:	8696,3	8883,1	102,1

планового завдання. Порівнюючи з відповідним періодом 2007 року, маємо зростання генерації на 698 млн. кВт/год. Частка АЕС у загальному енерговиробництві в Україні становить 45,9%.

У січні 2008-го коефіцієнт використання встановленої потужності АЕС становив 86,1%. Це на 6,7% більше від показника відповідного періоду 2007 року.

За звітний період на АЕС зафіксовано одне порушення, що оцінено рівнем «0» за шкалою INES (тобто не впливає на безпеку АЕС).

ЕНЕРГІЯ АТОМА — ЕНЕРГІЯ ЖИТТЯ

У ДОЛІ РАЕС — ДОЛЯ МІСТА

У 2008 році виповниться 35 років від початку будівництва Рівненської атомної електростанції. Стільки ж і її місту-супутнику — 40-тисячному Кузнецовську, побудованому на березі мальовничої річки Стир, на місці села Вараш, у пам'ять про яке названо один із центральних мікрорайонів.

Незважаючи на такий молодий вік, у місті вже підрастає третє покоління кузнецовців: на вулицях багато матерів з малюками, юрби дитлахів бавляться у скверах та на ігрових майданчиках, зокрема і у відкритому торік казковому містечку, подарованому ДП НАЕК «Енергоатом» та російською корпорацією ТВЕЛ.

— Те покоління, що приїхало зводити Рівненську АЕС, — це вже ветерани, поважні, шановані люди. На зміну прийшли їхні діти — такі ж високоінтелектуальні, самоорганізовані, перспективні і надійні фахівці, — каже начальник управління інформації РАЕС Валерій Шинкар. — Пишаюся тим, що доля звела мене з ато-

никами і разом зі своїми підлеглими я став провідником їхньої моралі, культури праці і безпеки.

Ми презентуємо атомну енергетику, формуємо громадську думку про неї, адаптуємо технічну інформацію і подаємо людям у зрозумілому для них вигляді.

Валерій Володимирович переконаний, що сьогодні вже нікого не треба агітувати за атомну енергетику, бо всі давно зрозуміли, що це, передусім, прогресивно. Вектори розвитку нині потрібно повернути на соціально-економічний захист території. У центрі уваги має бути людина, яка експлуатує мирний атом, проживає у місті-супутнику чи так званих зонах спостереження АЕС, — наголошує він. — Потрібно дослухатися і врахувати людські потреби і побажання.

Усі чудово розуміють, що головне надходження у казну міста — від АЕС. Отже, чим краще житиме атомник, тим динамічніше розвиватиметься місто-супутник. А що потрібно сьогодні його мешканцям? Насамперед затишне житло, хороші дороги, комп'ютеризовані школи...

Сьогодні у Кузнецовську гуртожитки, що заселялися раніше фахівцями, які приїжджали у відрядження на зведення блоків (а таких налічувалося понад 11 тис. осіб), перепрофілюються на малосімейне житло. Популярним стало індиві-

Досвідчений «атомний гід», працівник управління інформації РАЕС Вікторія ЛЕОНОВА

Фотограф «майстер-класу» із управління інформації РАЕС Надія ТИМОФЕЄНКО

альне житлове будівництво. Розглядається питання про відведення 120 гектарів землі під будівництво нового малоповерхового містечка.

Уже декілька років на рівні ДП НАЕК «Енергоатом» приймається єдиний Колективний договір (він вважається найкращим в Україні), в якому йдеться про безвідсоткову пільгу на придбання житла працівниками атомної станції. Молодим сім'ям потрібно надавати такі позики готівкою, щоб вони могли придбати собі квартири на вторинному ринку.

Якщо все це буде чітко виконуватися, то і черга на житло, де перебуває 1350 осіб із 8400 працівників РАЕС, швидше скорочуватиметься.

У Кузнецовську живуть патріоти свого міста, переконаний Валерій Шинкар, які пов'язують своє життя з розвитком АЕС. Для них не бай-

дуже, закривають блоки чи продовжать їхній ресурс. Адже це і додаткові площі житла, і сучасне обладнання освітніх та медичних закладів. Це перспектива для їхніх дітей, які закінчують вузи і повертаються до міста, щоб підхопити естафету батьків. Атомник — це не тільки хороший професіонал, а й всебічно розвинена людина, яка цікавиться мистецтвом, займається спортом, розвиває усілякі творчі здібності.

Їхні діти сьогодні здобувають перші місця не тільки на міських, регіональних змаганнях, а й світового рівня. Кузнецовська гімназія, наприклад, отримала сертифікат європейського значення, професійно-технічне училище — найкраще в Україні. І таких прикладів чимало. Бути кращими, успішними — це норма життя. Це результат політики — і внутрішньої корпоративної, і тієї, що проводиться в місті. Якщо люди відчуватимуть турботу про них, вони

Валерій ШИНКАР, начальник управління інформації ВП «Рівненська АЕС». Родом з Житомирщини. За фахом — учитель-гуманітарій. У Кузнецовську — з 1984 року. Працював в органах місцевого самоврядування. В атомній енергетиці — з 1991 року. З 2003 року на конкурсній основі обійняв посаду начальника управління інформації. В очолюваному ним підрозділі 18 працівників ідеологічного спрямування — це співробітники газети «Енергія», радіомовлення та інформаційного центру.

Має двох доньок — Анну і Тетяну. Старша працює лаборантом у відділі навколишнього середовища на РАЕС, зять Олександр — у гідротехнічному цеху електростанції.

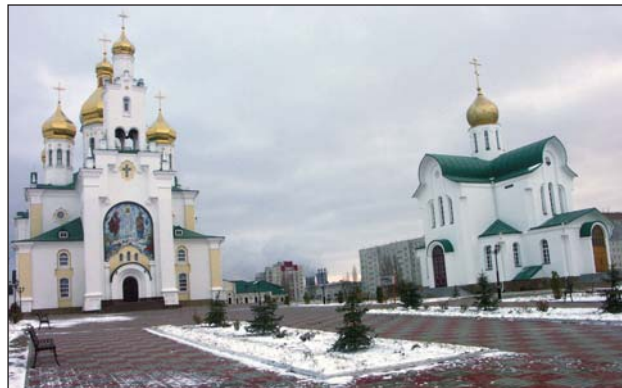
Пам'ятник ліквідаторам-чорнобильцям у Кузнецовську

будуть не опонентами, а соціальними партнерами. Що б не робилося, все має працювати на загальний кошток, заради розвитку безпечної атомної енергетики. Це мета і завдання засобів масової інформації, громадських організацій і профспілкових зокрема, — підсумував сказане Валерій Шинкар.

Людмила ГАП'ЮК
Фото
Миколи ВАРЧИНОГО

Діти рівненських атомників — юні кузнецовці Євген СЕМКІВ і Артур НЕСТОР та їхній шкільний товариш Владислав СЕРДЮК

У місті два православних храми, один із них — новий — на знімку

Майбутнє міста...

Тут живуть атомники

«Працювали важко і водночас училися»

У багатьох приватних архівах працівників Рівненської АЕС (як, до речі, і в музеї станції) є фотографія, на якій увічнено момент закладення першого кубометра бетону у фундамент майбутнього атомного велетня. Так ось, серед безпосередніх учасників того дійства був і В'ячеслав Хоміцький, заступник начальника цеху з ремонтів загальностанційних систем (ЦРЗС), який нещодавно пішов на заслужений відпочинок. Тоді він працював на посаді виконроба управління будівництва Західно-Української АЕС (так називалася атомна), відповідав за закладення того самого першого куба бетону у фундаментну плиту реакторного відділення першого енергоблока.

На РАЕС В'ячеслав Александрович з травня 1974 року. Потім трудився в Київському управлінні тресту «Союзенергоремонтмонтажвентиляція» на посаді майстра. Став виконробом, а ще пізніше очолював дільницю цього управління на рівненському будмайданчику. Разом зі своїми підлеглими виконував роботу з монтажу систем вентиляції та вентобладнання на всіх чотирьох енергоблоках РАЕС. Було багато відряджень, фактично побував на всіх АЕС колишнього СРСР.

На початку будівництва, згадує він, на дільниці вентиляції працювало менше сотні людей. Трудилися важко і водночас вчилися, адже рідко хто доти з тим ремеслом

— роботою жерстяника — мав справу.

Спочатку В'ячеслав Александрович мешкав з сім'єю, як і багато хто в той період, у Рафалівці, в добрих людей на квартирі. А в грудні 1974 року, — саме перед новим роком — у першому зведеному будинку отримав квартиру.

Із попередніх керівників виробничник добрим словом згадує колишнього (нині покійного) головного інженера УБ Зураба Гамрекелі — людину гарячу, імпульсивну, але водночас порядну, чесну й добру. А ще — одного з перших інженерних керівників «Атомбуду» Вілена Кузьмінчука та заступника головного інженера РАЕС з ремонту Івана

Буткіна. Щодо нового покоління, то ветеран зазначає, що останнім часом знівельовано цінність робітничих професій, і тому молодь не вельми поспішає набувати їх, хоча, — скрушно зітхає, — нині їй, тій молоді, і влаштуватися кудись досить проблематично.

З теперішніх своїх колег-вентиляційників (а зараз дільниця в основному виконує замовлення інших станційних цехів та підрозділів) серед кращих називає слюсарів Леоніда Сергійчука і Валентина Годунка, водія Сергія Щура, майстрів Юрія Дуця та Василя

Мечкала, токаря Володимира Пешка.

Іван СИДОРЧИК
Фото
Надії ТИМОФЕЄНКО

Тут «народжуються» вентсистеми

МАСОВІСТЬ. ЗДОРОВ'Я. ВОЛЯ ДО ПЕРЕМОГ

Основні пріоритети ЦФСК «Атом України»

(Закінчення.)

Початок на 1-й стор.)

Не дивно, що у місті Нетішин коефіцієнт дитячої злочинності один із найнижчих в Україні.

Плідно працюють відділення: плавання та боксу дитячої спортивної школи Южно-Української АЕС (директор школи — Степанцова Віра); важкої атлетики та кульової стрільби Рівненської АЕС (директор — Левчик Сергій); греблі, плавання, футболу Запорізької АЕС (директор — Діброва Віктор).

Але, незважаючи на успіхи в дитячому спорті та спорті вищих досягнень, ми усвідомлюємо, що пріоритетним напрямком у діяльності наших фізкультурних організацій залишається реалізація державної політики у сфері зміцнення здоров'я працівників та членів їхніх сімей засобами фізичного виховання — організація груп здоров'я, плавання, клубів за інтересами, проведення різноманітних спортивних та оздоровчих заходів, спартакіад, турнірів. Тут ми пішли шляхом від-

родження тих форм роботи, які виправдали себе в минулому, та впровадження нових.

На Запорізькій АЕС 13 років функціонує Реабілітаційно-відновлювальний центр (генеральний директор АЕС — Тищенко В'ячеслав, керівник центру — Климов Олександр). Разом з ученими Запорізького педагогічного університету тут розроблено та впроваджено унікальну програму реабілітації працівників АЕС засобами фізичної культури. Крім того, працівники центру проводять оздоровчі заняття з працівниками станції та мешканцями міста з оздоровчої гімнастики, аеробіки, лікувальної фізкультури, навчання плавання.

Два роки тому, за підтримки керівництва та профспілкового комітету ЗАЕС тут організували секцію пауерліфтингу для найбільш соціально незахищених людей — інвалідів. І таке починання дало свої результати — троє вихованців тренера Кумейка Сергія, який очолює цю секцію, виконали нормативи майстрів спорту міжнародного класу.

Комбінат культурно-спортивних споруд «Олімп» (Южно-Українська АЕС, генеральний директор АЕС — Кім Віссаріон, директор комбінату — Степанцов Олександр) протягом року проводить понад 250 різноманітних спортивних заходів серед дорослих та дітей.

На Хмельницькій АЕС (генеральний директор АЕС — Панащенко Микола, голова профкому — Гук Михайло) створено більше десяти громадських спортивних клубів за інтересами.

На Чорнобильській, Запорізькій АЕС та Східному ГЗК багато років плідно працюють клуби оздоровчого бігу.

У зоні відчуження (представник Атомпрофспілки — Тетерин Микола, спеціаліст з реабілітації — Шилько Віктор) центром фізкультурно-масової роботи став фізкультурно-оздоровчий комплекс «Досуг», у якому відновлюють здоров'я працівники зони відчуження, серед яких чимало ліквідаторів Чорнобильської аварії.

Пожвавилася спортивно-оздоровча робота в Дніпродзержинській об'єднаній організації профспілки (представник Атомпрофспілки — Федоренко Тамара, фізкультурний організатор — Солодовник Олег).

На Рівненській АЕС (генеральний директор — Фридман Микола, голова профспілкового комітету — Гнатюк Олег, керівник фізкультурної організації — Чудінов Валерій), крім основної Спартакіади АЕС, традиційно проводяться спартакіади керівного складу.

Керівники станції очолюють спортивні федерації з видів спорту, оргкомітети з проведення престижних змагань.

Усі без винятку фізкультурні організації проводять спартакіади підприємств та організації, в яких беруть участь більшість структурних підрозділів.

Уже в перший рік утворення нашої фізкультурної організації була проведена Спартакіада Атомпрофспілки та юнацька Олімпіада. Минулого року така Спартакіада пройшла вже учотирнадцяте, а юнацька Олімпіада удесяте, і сьогодні переможці у цих змаганнях одержать заслужені нагороди.

Особливу увагу у проведенні Спартакіади ми приділяємо її першим двома етапами — масовим змаганням у колективах фізкультури. Так, торік у перших двох етапах брали участь 10,5 тисячі працівників, а у фінальній частині, де змагалися збірні команди підприємств, стартували понад 800 спортсменів...

У фізкультурних організаціях Атомпрофспілки культивується тридцять видів спорту, якими займаються 6200 осіб. Наймасовіші з них — футбол, волейбол, плавання, настільний теніс, бокс, боротьба.

Збірні команди підприємств успішно виступають у різноманітних Всеукраїнських та обласних чемпіонатах та першостях. Баскетбольна команда «Олімп-НАЕК» (ЮАЕС) грає у вищій лізі жіночого баскетбольного чемпіонату України; гандбольна команда Хмельницької АЕС — у першій лізі першості країни, а южноукраїнський «Олімп» — у другій лізі першості країни з футболу.

Збірна команда Атомпрофспілки — постійний учасник та призер традиційних Всеукраїнських спартакіад трудящих.

У 2007 році колектив фізкультури Хмельницької АЕС став третім призером Всеукраїнської спартакіади спортивних клубів та провідних колективів фізкультури, яку проводить Центральна рада ФСТ «Україна».

...Щорік розширюються міжнародні зв'язки спортсменів-атомників. Маються на увазі не тільки виїзди наших юних та дорослих спортсменів у складі збірних команд України, а й участь працівників підприємств у міжнародних робітничих змаганнях. Це — Міжнародний марафон, футзальний турнір АЕС Європи, турнір з футболу на призи корпорації ТВЕЛ та НАЕК «Енергоатом», міжнародний турнір «Пам'яті Героя-розвідника Миколи Кузнецова», міжнародний пробір «Пам'яті Героїв Чорнобілля» та інші... За підтримки адміністрації та профспілкового комітету боксерський клуб «Южноукраїнськ» (президент — Савін Олександр, старший тренер — Борець Микола) майже щорічно в Южноукраїнську проводить міжнародні матчеві зустрічі з боксу. Тут уже побували боксери Польщі, Естонії, Фінляндії. А місцеві боксери виїжджали в ці країни із зворотними візитами. Така практика існує і на Хмельницькій АЕС.

Усе це позитивні моменти в діяльності нашої фізкультурної організації. Але хотілося б зупинитися на недоліках та проблемах у нашій роботі. Якщо фінансування спортивно-масової та оздоровчої роботи фізкультурних організацій ДП НАЕК «Енергоатом», ДП «СхідГЗК» цілком пристойне, то такі фізкультурні організації, як ДСП ЧАЕС, Дніпродзержинська об'єднана організація профспілки, Чорнобильська об'єднана організація профспілки відчувають у цьому велику напругу. Це не дозволяє відряджати команди на змагання спартакіад Атомпрофспілки, орендувати спортивні споруди для працівників, проводити спортивні змагання.

На підприємствах, які входять до складу Дніпродзержинської об'єднаної організації профспілки (ДП «Смоли», «Цирконій»), не введені посади інструкторів-методистів.

У 2008 році була ліквідована Дитячо-юнацька спортивна школа ДП «СхідГЗК», яка фінансувалася за рахунок обласного фонду соціального страхування.

Деякі змагання за програмою спартакіад та юнацьких олімпіад були проведені на недостатньому організаційному рівні — неякісне суддівство, підстави.

Насамкінець ще раз хочу висловити всім керівникам профспілкових комітетів, фізкультурним працівникам, тренерам, активістам та ветеранам спорту щирою подяку за їхній внесок у розвиток фізичної культури та спорту.

Від імені президії центрального фізкультурно-спортивного клубу «Атом України» висловлюємо щирі слова вдячності колишньому Голові Атомпрофспілки, а сьогодні Голові Федерації профспілок України Юркіну Олександрю та членам президії ЦК Атомпрофспілки за їх підтримку та розуміння наших проблем. Президенту компанії ДП НАЕК «Енергоатом» Коврижину Юрію, голові профкому Олексію Личу, а як тепер прийнято їх називати, роботодавцям та директорам підприємств і організації за підтримку фізкультурного руху.

Усім учасникам зібрання — творчої роботи та нових звершень.

Із привітань на урочистому зібранні Керівник управління з гуманітарних питань Федерації профспілок України Ігор ЧУМАЧЕНКО:

— Ядерна галузь сьогодні, порівняно з іншими сферами народного господарства, демонструє найвищу фізкультурну активність. Як працівник ФПУ, завжди підтримую дружні стосунки з ЦК Атомпрофспілки і на всіх спартакіадах вболіваю за вас. Приємно бачити, з яким ентузіазмом проходять змагання, як натхненно виступають на них спортсмени, віддаючи всі сили задля перемоги.

Голова центральної Ради фізкультурно-спортивного товариства «Україна» Микола ЦИПЛО:

— Пишаюся тим, що центральний фізкультурно-спортивний клуб «Атом України» входить до складу ФСТ «Україна». Ми разом з Атомпрофспілкою, з Федерацією профспілок України проводимо чимало спортивних заходів за активної підтримки Міністерства у справах сім'ї, молоді та спорту, Національного олімпійського комітету.

Заступник Голови Атомпрофспілки — голова профкому ДП НАЕК «Енергоатом» Олексій ЛИЧ:

— Вдячним, передусім, тим людям, які активно пропагують здоровий спосіб життя у нашій Компанії, залучають працівників та їхні сім'ї до регулярних занять фізкультурою та спортом. Численні перемоги «атомних» спортсменів свідчать про здоровий стан трудових колективів АЕС, здатних надійно, безпечно експлуатувати ядерні енергоблоки.

У 2007 році профкомом ДП НАЕК «Енергоатом» було засновано нові нагороди, у тому числі за спортивні досягнення. Ми сьогодні вперше вручаємо їх. А нагрудним знаком «Відзнака за спортивні змагання» №1 нагороджуємо неодноразового чемпіона світу з боксу серед професіоналів Володимира Сидоренка.

ЩИРІ СПІВЧУТТЯ

РОЩЕНКО Петр Иванович

8 лютого 2008 року на 58-му році життя після тяжкої продовжительної болізни ушел із життя президент профсоюзного комітету ремонтно-механічного заводу ГП «ВостГок» Росченко Петр Иванович.

Родився Петр Иванович 15 квітня 1950 року в селі Поповка Кировоградської області. Після закінчення школи працював монтажником строюуправління в г. Київ, а з 1968 по 1970 рік проходив срочну службу в Советській армії в Групі Советських військ в Германії.

Після звільнення з армії з март 1971 року працював на ремонтно-механічному заводі «ВостГок» учеником токаря, токарем. В 1979 році, без отримання диплома, закінчив Київський інститут сільськогосподарського машинобудування по спеціальності інженер-механік і продовжив працювати на заводі майстром механічного участку, інженером-технологом. Зарекомендував себе отличным производственником і кваліфіцированным, грамотним спеціалістом.

На протязі своєї производственной діяльності Петр Иванович проявив себе як

профсоюзний активіст, а з 1984 року і до останніх днів життя возглавляв профсоюзну організацію РМЗ, багато років був членом Центрального комітету Атомпрофсоюзу. Профсоюзная робота, которой он посвятил более 23 лет, выявила его лучшие качества: принципиальность, отзывчивость, порядочность и компетентность.

Его доброта и готовность прийти на помощь в трудную минуту снискали заслуженное уважение в коллективе. Мы знали Петра Ивановича как доброго, преданного друга, нежного, любящего отца и мужа.

Его профсоюзная деятельность неоднократно отмечалась наградами Федерации профсоюзов Украины и Центрального комитета Атомпрофсоюза, членом которого он был долгие годы.

Мы глубоко скорбим по поводу безвременной кончины нашего дорогого коллеги и выражаем искреннее соболезнование семье, родным и близким Петра Ивановича.

Светлую и добрую память об этом замечательном человеке мы навсегда сохраним в наших сердцах.

Коллектив Восточной объединенной организации Атомпрофсоюза

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України

Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Адреса редакції: 01012, Київ, Майдан Незалежності, 2. Газета «Атомник України»

Головний редактор
Микола ПЕТРИЧЕНКО
Телефон/факс: 278-88-35
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com

Газета виходить щотижня
Індекс — 21766

За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція листується з читачами лише на сторінках газети

При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію
КВ № 4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована у ВАТ «Видавництво „Київська правда“»: 04136, Київ-136, вул. Маршала Гречка, 13.
Замовлення 329 Тираж 5100
Ціна договірною